

פרשת בהעלותך

בס"ד. שיחת יום ג' פ' שלח, י"ט סיון ה'תש"נ

- להמסיימות ד"בית רבקה", ולהמדריכות דמחנות קיץ "אמונה" ו"פרדס חנה" תיינה -
הנחה פרטית בלתי מוגה

"מודה אני" - יסוד האמונה

אנו באים עתה מיום השבת, ואנו זוכרים מה שקראנו זה עתה בענין "בהעלותך את הנרות", כפי שמפרש רש"י -
"שתהא שלהבת עולה מאליה".

וכפי שדובר בהתכנסויות קודמות של בני"י - זהו רמז והוראה ברורה, המורה במה צריכה להיות עבודת השם בחיי
היום-יום של כאו"א מישראל:

על-דרך המנורה שהיתה בבית-המקדש, שהיה ציווי, מצוה, להדליקה בכל יום מחדש - להדליקה באופן, כדברי רש"י,
"שתהא שלהבת עולה מאליה" -

כך הוא גם בחיי היום-יום: מיד בתחילת היום, מנהג ישראל לומר - ומחנכים אפילו ילדים קטנים באופן זה, כך שמיד
כשהם שייכים לדבר מלמדים אותם שיתחילו את יומם באמירה זו - "מודה אני לפניך . . . שהחזרת בי נשמת בי בחמלה
רבה אמונתך".

וההדגשה בכך היא, שהודאה זו - "מודה אני" - אינה כלפי אדם, או כלפי הקב"ה או מלאך הנמצא אי-שם בשמים,
אלא היא "לפניך" - הקב"ה הנמצא כאן ממש, על-יד כאו"א מאתנו.

וממילא מובן מדוע "מודה אני" - כיון ש"לפניך";

וכן מובן מדוע "רבה אמונתך" - לא אמונה סתם, אלא אמונה המתרבה ומתחזקת ללא הרף, הן בכמות והן באיכות.
וענין זה הוא התחלת היום, ולאחר-מכן יש לו השפעה על היום כולו: כיון שהתחלת היום מביאה לידי ענין של "רבה
אמונתך", מתפרסת האמונה בכל פרט של היום כולו.

זוהי גם נקודת החינוך של כל ילד יהודי: מיד בתחילה מתחילים בנקודה זו, ברעיון זה, שישנו ענין של "מודה אני
לפניך". וממילא, כשהילד שותה דבר-מה, אוכל דבר-מה או רואה דבר-מה - מתחיל הוא מיד להודות לקב"ה, כיון
ש"רבה אמונתך" -

אמונה תמידית, אמונה שהולכת ומתחזקת יותר ויותר ומתעלה יותר ויותר,

עד שהיא "עולה מאליה", כאמור לעיל - שהילד, או הילדה, פטורים מלשאול שוב את המחנך או המלמד שלו, או את
המחנכת או המלמדת שלה, ולבקש מהם ראייה וביאור על כך וכך; אלא הדבר נעשה כך שה"שלהבת" שלו - נשמתו שלו
- "עולה מאליה":

לא זו בלבד שהיא קיימת באופן שהיא מאירה, ובאופן שהיא מאירה את סביבתה; אלא נוסף לכך היא באופן של
"עולה" - היא הולכת "מחיל אל חיל", כאמור לעיל, עד "יראה אל אלקים בציון".

ואדרבה: העובדה שהאדם נמצא בגשמיות העולם, ובגשמיות העולם עצמה נמצא הוא באופן של גלות, ובגלות עצמה
נמצא הוא ב"עקבתא דמשיחא", זמן שבו מרוחקים עוד יותר מהזמן שבית-המקדש היה קיים, וממילא על-פי טבע
העולם היה הדבר צריך להביא להיחלשות באמונה -

לגבי אדם מישראל ההפך הוא הנכון: מכיון שהוא רואה שיש בו נשמה שלימה, ונשמה זו יש בה "שלהבת", ושלהבת זו
"עולה" - פועל הדבר עליו שהשלהבת תהיה "עולה מאליה", עלייה אמיתית.

והעלייה היא ב"שלהבת" שהיא שלהבת של קדושה, וממילא "איננו אוכל" - השלהבת אינה מחלישה את חוזק הגוף,
אלא אדרבה - היא מחזקת את בריאות הגוף בגשמיות, וממילא יש לו גוף בריא בגשמיות;

ויחד עם זאת, הדבר אינו מבלבל אותו ואינו מחליש את ענין האמונה בהקב"ה, שהוא תכלית הרוחניות, ובתורה
ומצוותיה, שהם רוחניות

פרשת בהעלותך

- אמנם התומ"צ קשורים עם גשמיות, אבל מהותם רוחניות, ואף רוחניות אמיתית, שהרי הם תורתו של הקב"ה ומצוותיו של הקב"ה, וכפי שמפרש רבנו הזקן ש"מצוה" היא מלשון "צוותא", כלומר שעל-ידה מתחבר עם הקב"ה כל המקיים מצוה, אנשים נשים

ואפילו טף: בשעה שילד קטן מקיים מצוה, איזו מצוה שלא תהיה, הוא נזכר מיד - ואין צורך להזכיר לו זאת פעם נוספת, כיון שהוא ילד יהודי, והתחנך על כך מתחילתו - ויודע שהוא עומד "לפניך", תמיד יחד עם הקב"ה,

וממילא מובן שהוא מקיים "מודה אני", שהוא מודה הודאה אמיתית,

והודאה זו נעשית באופן של "רבה אמונתך" - היא מתפרסת על-פני כל יומו, או על-פני כל יומה שלה, באופן של "עולה" - עליה לאחר עליה.

